

Ferhatın Yaşam Sevgisi

– MünevverDÜVER · 04 Ekim 2013

Ferhat'ın Yaşam Sevgisi'nin Hikâyesi (Öyküsü)

Yıl 1973 bir güz dönemi. Yaprakların rengârenk şekil aldığı bir dönemdi. Sararan yapraklar duygu dolu ifadeler sergiliyordu. Öyle bir mevsimdi ki ileriki günlerde kışın gelişini haber veriyordu. Güneydoğu'nun göl kenarında küçük bir köy vardı. Bu köydekiler genellikle akrabaları. Erkekler hep askere gitmeden evlendiriliyordu ve Mehmet dayı da askere gitmeden evlenmişti. Dört çocuğu vardı. Karısı Halime Teyze yine hamileydi. İşler çok ağırdı köy hayatında. Yoksulluk bir yandan, derken Mehmet dayının askerlik günü geldi. Bir taraftan çocuklarını düşünüyor, içine oturan bir kaygısı da eşinin hamileliği. Dört çocuk nasıl bırakırdı. İş vatan borcu olunca göğsümü gere gere giderim, vatana canım feda diyerek kendini teselli ediyordu. Köydekiler askere gidecek gençlere her gün bir evde yemek veriyor dualar okuyorlardı. Son gün köy meydanında, tüm köylüler toplandılar. Köyden askere giden beş genç vardı. Kurbanlar kestiler, sac kavurmaları, pilavlar yapılıp herkese sofraya açıldı. Yenen yemeklerin ardından, yemek duası okundu ve askerlere halay eşliğinde eğlence yapıp moral verdiler.

Ertesi sabah erkenden köyden ilçeye giden askerler ayrı ayrı yerlere birliklerine teslim olmak için yola koyuldular. Mehmet dayı hem gidiyor hem de hamile olan eşini düşünüyordu. İçinde bir burukluk vardı. Çocuklarının ailesiyle birlikte olduğuna da seviniyordu. Beni aratmazlar diye içinde düşünerek gidiyordu. Yol kenarlarında gördüğü çocuklar hemen içini hoplatıyor, yavrularını gözünün önüne geliveriyordu. Geride kalan Halime teyze için için ağlıyordu. Gözyaşlarını evdeki kayın pederi ve kayın validesi görmesin diye evin bahçesinde oyalanıyor, çocuklarına bakıyordu. Zor geçen hamileliği onu epeyce yıpratmıştı. Üzüntülerini içine saklıyordu büyüklerinden utandığından. Mehmet dayı daha yirmi iki günlük askerken bir gece Halime tezeyi doğum sancısı tutmuştu. Ne yapacağını şaşırırdı. Evdeki büyüklerden de utanıyordu. Uzunca bir çabadan sonra görünmesi Ayşe'yi dürttü. İşaret ederek bebek geliyor dedi. Ev halkını uyandıran Ayşe, yakınlarda ebe anaya haber verdiler. Çabucak gelen ebe ana, "koşun hazırlık yapın bebek geliyor" diyordu. Bir müddet sonra bir ağlama sesi duyuldu. Gelen bebek ağlıyordu. Bir erkek çocuğu dünyaya gelmişti. Diğer dört çocukların üçü kız biri erkekti. Çocuk sayısı beşe çıkmıştı.

Halime teyze doğum yaptığı gündün beri bebeğin ağlaması hiç durmuyordu. Sürekli ağlayan bebek ailede herkesin huzurunu bozmuştu. Çünkü bir odalı evde oturuyorlardı. Günler geçiyor bebeğin ağlaması hiç durmuyordu. Doktora götürmeye karar almıştı aile fakat köyden kente gitmek çok zahmetli bir işti. Loğusa bir anne ne yapsın? Havalara soğumaya başlamıştı. Yol uzaktı ve tek seçim trenle gidilecekti. O vakitler kara tren vardı. Halime teyze kayın pederiyle yola koyuldu. Hem utanıyor hem de ağrılarından dolayı acı çekiyordu. Yol epeyce uzundu. Nihayet yol bitti, hastaneye vardılar. Bir müddet sıra beklerken bebek hiç durmadan ağlıyordu. Dışarıda sesi duyan doktor durmadan ağlayan çocuğu alını içeri demişti. Doktor muayeneden sonra bir takım tetikler istedi. Bu tahliller yapılıp sonuçlar alınca kadar akşamüstü olmuştu. Bir yandan geri eve dönememenin kaygısı diğer yandan bu yirmi günlük

bebekten bu kadar işlemler. Ne oluyor diye Halime teyze kaygı edip duruyordu. Sonunda sıra onlara geldiği zaman doktor hiçte iç açıcı şeyler söylemedi. "Hanım çocuğunuzun doğuştan kalbi delik" derken Mahmut dede ve Halime teyze sanki tepelerinden sıcak su dökülür gibi oldular. "Peki, doktor bunun tedavisi nasıl olacak bizim ailede hiç kalp rahatsızlığı yok"...

Ferhat, üstüne titrenip bakılan bir çocukluk dönemi yaşıyordu. Askerde olan Mehmet dayı aldığı bir mektupta görmediği bebeğinin hasta doğmasına çok üzülmüştü. Yüzünü tanımadığı yavrusu hastaydı. Günler günleri kovalıyordu. Derken izine gelme zamanı gelmişti ailesine kavuşma hayaliyle günler gelip geçiyordu. Askerliği on dört ay olmuş izin kâğıdını almış ve Edirne'den güneydoğuya epeyce yol vardı. Saatler geçmek bilmiyordu. Derken yol azalmış hasta çocuğunun hayalini kuruyordu. Oysa Ferhat bebek hasta olmasına rağmen boyu diğer çocuklardan daha uzundu. Aile onun üstüne titriyordu. Mehmet dayı yolu bitirmişti. Köye gitmek için bir araç yoktu. Pazara gelen biri var mı diye bakındı. Sonunda bir traktör buldu. Havada çok soğuktu ama ailesine kavuşma isteği soğuğu fazla umursatmıyordu. Nihayet köye vardı. Ev halkının haberi yoktu. Evden sevinç çığlıkları yükseliyordu. Mehmet dayı gözleri hiç görmediği hasta bebeğini arıyordu. Kız kardeşi Ayşe'nin yanında elinden tutmuş yürüyerek biri belirdi. Bu Ferhat olmalı diye düşünen Mehmet dayı iyice yaklaşınca onu kucağına alarak koklamaya başladı. "Oy oy bu benim bebeğim mi"? Diyordu. İçi özlemle onu kucaklarken bir yandan da içi sızlıyordu. Ailesiyle olmaktan mutulu olan Mehmet dayı bir yandan da içi buruktu. Çocuğunun hastalığı içinden çıkmıyordu derken sayılı gün doldu geri dönmek günü gelmişti. Köydeki gölün kenarına varan Mehmet dayı eline aldığı küçük taşları göle atıyor suya düşen taşların çıkardığı halkalara dalarak hayal kuruyordu. Döndüğü zaman buraya bir ev yapmalıyım diye hayaller kuruyordu. Ferhat'ın okula gitme yaşı gelmişti. Sekiz yaşındaydı okula ilk başladığı gün onun tanıyan çocuklar yanına gelerek senin kalbin delikmiş diyerek daha ilk günden Ferhat'ı üzmeye başlamışlardı. Bir taraftan da üst sınıfta olan ağabeyi onu koruyordu. Ferhat yaşlılarından çok daha iri yapılıydı. Çokta akıllı bir çocuktü. Yıllar yılları kovaladı. Ferhat liseyi bitirdi. Ailede çocuk sayısı on üçe yükselmişti. Dokuz kız dört erkek. Halime teyze de bir kuma getiren Mehmet dayı ondan çocuğu yoktu. İkinci eş olan Sultan teyze, diğer çocuklara çok iyi bakmıştı. Bir ev köyde diğer ev ise ilçedeydi. Sultan teyze ilçede oturuyordu. İlkokulu bitiren okumak için ilçeye geldiğinden Sultan teyzenin yanında çocuk sayısı daha fazlaydı. Onlara kendi çocuğu olmadığı için öz evlatları gibi bakıyordu. Ferhat'a ayrı bir düşkünlüğü vardı. Ferhat arada kendi annesine ben diğer annemi senden çok seviyorum diyordu. Çünkü Sultan teyze onu çok seviyordu ve onun hastalığından dolayı farklı değer veriyordu.

Ferhat 25 yaşına gelmişti. Askere gidememişti. Bir taraftan da ben evlenmem diyordu. Gelecekte yaşamımda neler olurdu geriye gözü yaşlı çocuklar bırakmak istemiyorum diyordu. Aile onu evlendirmek istiyordu o taraftar değildi ama çok zorluyorlardı. Nihayet onu görücü usulüyle evlendirdiler ama o evlendiği eşiyile sanki yabancı gibiydi. Çünkü Ferhat gezmeyi tozmayı çok güzel giyinmeyi seven uzun boylu yakışıklı bir delikanlıydı. Aile sorumluluğu ona göre değildi. Nihayet daha kırk yaşında altı çocuk sahibi olmuştu. Çocuklarından beş kız üst üste olması ve eşinin erkek çocuk hevesi altı çocuk sahibi olmasını sağlamıştı. Ferhat hep hayatında boşluk hissediyordu. Mutu bir yuvası yoktu. Onun için yurdun her yerini karış karış geziyordu. Kendini öyle mutlu etmeye çalışıyordu. Maddi durumu da iyiydi evdekilerin de eksikleri yoktu. Onlara iyi bakıyordu ama ailede sevgi yoktu.

Ferhat yıllar önce sanal ortamda birini tanımişti o zaman iki çocuğu vardı. İşte evleneceğim kadın böyle olmalıydı diyordu. Onu yakından takip ediyordu, hiç sesini duymadan hayatında ona çok yer açmıştı. Her gün onu düşünüyor, onun hayaliyle mutlu oluyordu. Onunla yazışıyor ama Mehtap hanım'ın aklına gelmiyordu, onun içten içe âşık oluşu. Diğer arkadaşları gibi görüyordu. Yıllar geçti birkaç kez bir toplantıda görüştüler daha sonraki yıllarda Mehtap hanımı her gün arar olmuştu. Aramadığı gün kendinde boşluk hisseden Ferhat bir gün onu özel ziyaret edeceğini söylüyordu. Mehtap hanımda Ferhat'tan yaşça büyüktü. Hayat dolu bir hanımdı. Oda hiç mutlu olmamıştı. Her şeye sahip olan Mehtap Hanım, aşkın tadını bilmiyordu. O da içinde boşluk olan ama kimseye taviz vermeyen değerli bir insandı.

Günler geçti Ferhat ile Mehtap görüşmeye karar verdiler ama Mehtap'ın aklında hiçbir şey yoktu. Çünkü Ferhat evli bir adamdı. Görüşme gününü ipe çeken Ferhat, nihayet Mehtap Hanımla bir araya geldiler. Epeyce bir sohbetten sonra Ferhat ona olan yıllarca içinde yaşattığı aşkını anlattı. Bu arada şaraplarını yudumlarken, Mehtap yıllardır kaybettiği birini bulmuş gibiydi. Bana neler oluyor diyordu. Kendi kendine şaşırılmıştı. Sonunda olanlar oldu elini tutan Ferhat mutluluktan uçuyor gibiydi. Sonunda başardım ona sevgimi açıklayabildim diye içinde sevinçten uçuyordu. Mehtap şaşkındı, düş gördüğünü düşünüyordu. Birde baktılar ki sanki yıllardır birbirlerinin gibiydiler. Her ay kalp için kontrole giden Ferhat, son gittiğinde doktorunu şaşıştan bir durumla karşılaştı. Doktoru olamaz dedi. Bu nasıl olur? Ferhat senin kalbin benimkinden daha iyi diyordu. Bir yanlışlık mı var diye düşündü, yeniden tüm tetikler yapıldı, bir tıp mucizesi diyen doktor diğer doktorlara da durumu anlattı. Toplanan heyet doğuştan kalbi delik olan birinin nasıl olur da tüm tahlil ve analizlerin sonucunda sağlam çıkabilir diyorlardı. Ferhat'ı içeri aldılar. Sekiz doktor bir bir Ferhat'ı tetkik ettiler. Başladılar sorgulamaya.

- Sana çok güzel bir haberimiz var ama bizde şaşırdık, kalbinde hiç delik yok, yok olmuş nedenini biliyor musun?
- Bilemiyorum ama benim delik olan kalbime bir ilaç buldum diyordu sakince Ferhat.
- Nedir o? diye soran doktora
- Kalbimin deliğini kapatacak sevgiyi buldum, aşkı buldum
- Doktorlar yüksek sele güldüler "bizle alay mı ediyorsun sen" dediler
- Hayır, hayır ben doğruyu söylüyorum Mehtap hayatıma girdi benim ilacım oldu diyordu.
- Bu hikâyedeki isimler değiştirilmiştir. Gerçekten alınmıştır.

Münevver Düver

28.03. 2013- Adana